

allerede – og der skal lægges faste regler for, at ministre også kommer både til formelle og til uformelle møder eller inden disse møder kommer og drøfter det i udvalget. Det skal også fastlægges, at hvis man under regeringskonferencen sømmer søm i, altså laver faste aftaler på nogle områder, skal man naturligvis komme og bede om et forhandlingsmandat undervejs.

Når jeg lægger vægt på det her fra starten, er det, fordi jeg tror, at det er meget vigtigt, at der gives et signal om, at vi vil gøre noget for at få alt det elitære væk fra EU – altså den oplevelse, som er ægte, og som også er rigtig, at EU er noget med eliten, det er ikke noget, der vedrører befolkningen. Det er helt afgørende, at vi tilrettelægger det forløb, vi laver her i Folketinget, på en sådan måde, at vi gør alt, hvad vi kan, for at komme til at snakke om det, som optager mennesker, og så vi ikke får givet et signal om, at vi alene vide, og vi gider ikke høre på andre.

Her vil jeg godt sige til hr. Ove Fich, at jeg egentlig synes, at debatten i dag startede rigtig dårligt, for den gav ikke signal om, at det er en åben debat, vi skal have. Det skal vi have, og alle partier burde være ydmyge over for den opgave, det her er, og få snakket det grundigt igennem.

For der er jo uenigheder. Der er uenigheder i alle partier. Jeg tror i øvrigt, der er uenighed inden for det enkelte menneske, når man sidder og kigger på fjernsynet, hvordan det dér EU udvikler sig. Den ene dag siger man: Det her vil jeg ikke have noget som helst med at gøre, det er jo noget skidt. Den anden dag siger man: Det her er jeg nødt til at gå ind og kæmpe for. Den tredje dag siger man, at af hensyn til Central- og Østeuropa må vi gøre en kraftig indsats. Det er et dilemma, som alle mennesker har, tror jeg, og det tror jeg vi gør klogt i at tage udgangspunkt i.

Og så vil jeg godt sige til statsministeren: Hvorfor får vi ikke en klar melding fra regeringen om, at der skal være en folkeafstemning, når forhandlingerne er færdige? Hvorfor får vi ikke det? Alt andet vil jo være uacceptabelt også i forlængelse af det, jeg har sagt her. Men hvorfor tøver regeringen?

Så vil jeg meddele, at vi foreslår en dagsorden i dag. Jeg kunne godt høre, at der var nogle, der mente, at det må man ikke. Vi foreslår en, som vi har foreslået en gang før. Det er vel endnu værre, er der nogle der vil sige. Når vi foreslår den, er det, fordi den dagsorden er den, vi mener der burde være et flertal for i dette Folketing. Vi kan ikke forstå andet.

At Central- og Østeuropa hurtigst muligt får mulighed for at blive medlemmer af EU, at miljø, forbrugerbeskyttelse og lønmodtagerrettigheder skal styrkes afgørende over det indre marked, at vi skal have en økonomisk og økologisk sikkerhedspolitik i EU, at vi skal have fleksibilitet både i EU og i forhold til Central- og Østeuropa, at vi skal sikre undtagelserne i Edinburgh-Afgørelsen som en forudsætning for en dansk accept af det endelige forhandlingsresultat, og at der skal være en folkeafstemning – det er SF's projekt. Det er hovedopgaven for SF at få regeringen til at gennemføre den politik.

Nu forstår jeg, at vores dagsordensforslag bliver stemt ned i dag. Det hindrer os ikke i at fremsætte det, og jeg skal sige, at det er de linjer, vi går efter i SF. Vi helmer ikke, for vi får presset det her igennem, hvis man i hvert fald vil have os til at sige ja ved enden af det her.

Vi går på to ben. En fastholdelse af undtagelserne er det ene ben. Det andet er på EU-kamppladsen at kæmpe for miljø, forbrugerpolitik, beskæftigelse og lønmodtagerrettigheder.

For SF er det helt afgørende, at miljøet bliver styrket. Jeg lagde mærke til i udenrigsministerens betragtninger om miljøgarantien – det er jo en af de ting, som vi synes er alt for svage i regeringens udspil – at der åbenbart også er usikkerhed i regeringen, for man siger, at Danmark kræver forbedringer, samtidig med at man vil have præciseret miljøgarantien.

Nu ved jeg ikke, om der ligger noget mere begavet bag. Ellers konstaterer jeg i hvert fald som et udgangspunkt, at det er, fordi man ikke rigtig har fundet sine egne ben i, hvad det egentlig er, man har skrevet i det danske udspil.

Ellers vil jeg koncentrere mig noget om undtagelserne. Hvorfor er undtagelserne vigtige på regeringskonferencen? Ja, flere og flere opdager vel, at det, som statsministeren siger, ikke kan bruges i en fortsat diskussion.

Statsministeren siger, at de danske undtagelser ikke er til diskussion. Skal vi fjerne det med semantik og så gå til biddet? De områder, som undtagelserne handler om, er vigtige områder. Det fremgår af regeringskonferencen, og det fremgår også af udenrigsministerens redegørelse. Lad os da tale om det: at forsvarspolitik er et vigtigt område. Det bliver drøftet. At retspolitik bliver drøftet. At unionsborgerskab bliver drøftet osv.

Undtagelserne skal fastholdes under regeringskonferencen, fordi den danske regering skal komme hjem med et resultat, som fasthold-